

הבוננו

חגיגות העצמאות המרכזיות

איצטדיון רמת-גן איצטדיון בלומפילד יפו בניני האומה ירושלים

הילולת העצמאות
בהנהגת ה.חמאס
בגני התערוכה תל-אביב

הופיע
דב מנד
עולמי

עלב הברזק

וילי היינריך

ספר כ"ס ענק 400 עמ' עמ'

ספר כ"ס נוסף
שהופיע החודש
תעלומת
בית הרפאים

לסלי צ'רטרס
מחבר סדרת בלשי "המלאך"
"THE SAINT"

הוצאה ספיח
לאור

מלכת הצעדה

(המשך מעמוד 13)

רע, כמובן, לשישה קצינים מחיל-הנדסה הצועדים כפרטים, לבחור להצטרף, אישם בדרך בין הראל לאשתאול, דווקא למחלקה זו.

היה זה אולי משום שגם מבעד למדי החאקי ואבק הדרכים בלטו במחלקתה של רותי כמה יפהפיות. כמו שטענה אחת: "אצלנו כולם מלכות יופי", אהת מהן, דליה ישי, צברית דור חמישי מתל-אביב, בלונדית מטופחת וכחולת עיניים, משכה אף את תשומת ליבם של צלמי טלבוויזיה וזים ב-מאהל בית-שמש. הם בחרו בה כצועדת אפי-יינית, ראייגוה וצילמו אף את יבלותיה.

כאשר מסתיימים 35 הקילומטרים של מס' לול הצעדה היומית, רצים כולם הביתה. הבית הוא כאן אוהל-סיירים קטן, שבקושי אפשר אפילו לשבת בתוכו. אבל הוא מעניק קרי-רות וצל. המחלקה של רותי מגיעה בין האחרונות. מתפזרים ליד המאהל ופתאום מסתבר כי אין אהלים. כל האהלים כבר נתפסו. אין גם מים במקלחות. לאכול צה-רים אפשר. אבל למי יש כוח לגשת לחדר האוכל, ולמי בכלל יש תיאבון.

משתרעים על הקרקע, חולצים את הנעליים, בודקים יבלות, מלקקים שלגונים ומתגעגעים לחופשה הקרובה שתבוא בתום הצעדה. רותי עצמה אינה חולצת נעליים. היא מתרוצצת אחר קציני הלחי, מארגנת אהלים לבנות מחלקתה. פה ושם מוצאים במאהל אהל או שניים שלא נתפשו. רותי רוצה שכל אהלי הקבוצה יהיו ביחד. אבל הבנות שתפשו את האהלים האחרים אינן רוצות לזון. רותי אינה צועקת. אפילו לא כועסת. היא מנסה לשכנע בקול רך, לא תמיד בהצלחה, אך לבסוף מצליחה לארגן בית לקבוצתה.

לרגע היא יושבת לנוח באהלה, אלא שתי-כף היא צריכה לקום. ביום הראשון של הצעדה היתה מחלקתה מחלקת משמר-כבוד ליד במת-הנכבדים בלוד. עתה בא ראש-עיריית לוד להחזיר ביקור, להניח תודה, לחנך ידיום ולחלק מתנות. צריך להקים את הבנות, להכריחן לנעול נעליים ולצאת לפי-גישה.

"אני כבר אלהץ לו את היד שלא ישכח שהפריע לי לנוח", רוטנת חיילת.
"תגידי לפחות הוא חתיך הראש העיר הזה?", מתעניינת אחרת.
"בטח, אחרת לא היו בוחרים בו."

★ ★ ★

רותי טיילור

בחניה, כאשר עטים הצלמים על רותי, קוראות הבנות לעברה בקינטור: "רותי, עוד מעט יעשו ממך כוכבת הוליוודית!"

"וכוכבת ישראלית לא מספיק לכן?"
"אולי גם תתפשטי קצת?"
"אני אקרא לכן כשאעשה את זה!"
יש משהו בהופעתה של רותי שהורת השיער וירוקת העיניים, המזכיר כוכבת קולנוע מאוד מסויימת. היא הופיע בתפ-קיד קטן מאוד, כניצבת בסרט הישראלי אף מילה למורגנשטיין. אלה הצדים אותה במבטם מפליטים קריאה: "ליוז!" על שום דמינה זה לא ליובט טיילור, דבק בסגן משנה רות טולצינסקי הכינוי: רותי טיילור.

רותי בת ה-19 משרתת בצה"ל מזה שנה וחצי. היא התנדבה לפני גיל הגיוס מיד אחרי שסיימה את לימודיה בבית-הספר התיכון גאולה בתל-אביב. ככתו של הרופא המנתח דב טולצינסקי, היא באה לצבא מסביבה הנחשבת כשיא האריסטוקרטיה התל-אביבית — רחוב דובנוב. חינוכה האירופאי הבולט, נימוסיה, העדר השחצנות הצברית ודקות גוה, הופכים אותה לדמות של קצינה החורגת מהדמות הסטנדרטית, ולא בשל יופיה בלבד.

כי גם במדים נישארת רותי קודם כל אשה צעירה. לאורך כל הדרך ניהלה מאבק מתמיד עם השמש, הזעה והאבק, בעזרת תיק איפור קטן, יצאה תמיד מנצחת.

כקצינה מינהלה, שאינה עוסקת בפיקוד ישיר על חיילות, התנדבה רותי מרצונה להשתתף בצעדה, לאמן ולהוביל את בנות יחידתה. במשך חודש ימים, כשלוש פעמים בשבוע, התאמנה עמן בצעידה למרחקים שהתארכו מפעם לפעם. ולגבי בנות-עיר מפונקות שרובן לא עסקו בצעידה מימיהן מלבד במסגרת אימוני הסירינות, לא היתה זו משימה קלה. אם הצליחה להוביל איתן לאורך 160 הקילומטרים של מסלול הצעדה מבלי שגם אחת מהן תינשור בדרך, כשה נזקים היחידים הן מספר יבלות ברגליים, אם הפכה אותן לצוות מלוכד היה זה לגבי הקצינה החיננית עוד נצחון קטן.

במדינה

(המשך מעמוד 10)

שחילק לאומרי דברו בעיתונות. הוא החליט לעשות מחוזה נוסף: משלוח מכתבי-תודה אישיים לכל עורכי העיתונים היומיים על עמדתם האוהדת לחברה.

מזכירתו הכינה את העתקי המכתבים, העבירה אותם לבוס שלה לחתימה. אולם דווקא באותו בוקר בו עמד בן-אראצי לחתום עליהם, נתפרסמה ידיעה מרגיזה בחרות.

הידיעה סיפרה על צעדים בלתי הוגנים שנינקטו על ידי הנהלת-החברה נגד השוב-תים שחזרו לעבודתם. בין השאר: ביטול ההסעות לטיסות אימונים, והפסקת השימוש בתואר "קברניט", שהוחלף ל"מר", במכת-בים רשמיים.

המזכירה לא הבחינה. בן-אראצי כעס על כך מאוד. לכן כשהגיע אליו המכתב לחרות, לא חתם עליו, מחק אותו בקו אלכסוני לכל אורכו.

אולם המזכירה לא הבחינה בכך, הכניסה את המכתבים אוטומאטית למעטפות ושיגרה אותם. כך הגיע השבוע למערכת חרות מכתב התודה של בן-אראצי כשבמקום חתימה מת-נוסס עליו קרפסילה אלכסוני.

פשעים

שם נוסף לרשימה

יריה בודדה הייתה בחדר-המדרגות של הבית ברחוב מז"ה 12 בתל-אביב. דר' זיגפריד יכמן נפל מתבוסס בדמו, מת מכדור שפילח את גרונו.

אשתו שרה, שזה עתה חזרה עם בעלה מהקונצרט העשירי למינויים בהיכל-הת-רות, נתקפה בהלם. היא לא הבחינה ביריה, לא יכלה לספר לשוטרים שום פרט שיעזור להם בחקירה הרצח.

פסיכופט אלמוני. הבעיה שהתעוררה היתה — המניע. מי היה מעוניין לרצוח את הרופא התל-אביבי בן ה-62?

הסברה הראשונה היתה קשורה בתפקידו המיוחד של דר' יכמן. שכן אליו הייתה השגירות האמריקאית בתל-אביב מפנה את המועמדים להגירה, כדי שיקבע את מצב בריאותם. שמה ירה בו אחד מאותם מועמ-דים מאוכזבים, שזכותו להגר התבטלה לאחר שדר' יכמן קבע כי בריאותו לקויה? אפשר היה אפילו להניח שהרוצח הוא פסיכופט אשר על מחלתו, דווח דר' יכמן וסיכל בזאת את תוכנית נסיעתו.

מי מבין לקוחותיו של הרופא היה לקוי בנפשו ומאוכזב? החוקרים התלבשו על הכרטיסיה המקצועית של הרופא, קיח לפענח בעזרתה את התעלומה.

הקצינים מסמיקים. הייתה זו, לי מעשה, הפעולה היחידה של המשטרה בפעם זה. את הקלע הם מצאו רק לאחר חיפוש של יממה, אך לא יכלו לזהות מאיזה כלי נורה, והיכן עמד היריה בשעת הרצח. קציני מחוז תל-אביב הצהירו באופטימיות באוני הכתבים, כי הם מקחים לפענח בקרוב את התעלומה.

היתה זו אופטימיות מאולצת. כי הקצינים עצמם, שחשו למקום הרצח, בראשותם של עמוס בן-גוריון ושלום ירקוני, ידעו שאין משטרת מחוז תל-אביב בנוייה בצורה ה-מאפשרת גילוי רוצחים. הם עדיין מסמיקים, כל אימת שמישהו מזכיר להם את רצח סטולארו, החנוני הנכה מגבעתיים, שנורה על-ידי אלמוני המוש בעונו.

קרוב ל-15 אלף איש נחקרו או, רובם חיילים, שלדעת המשטרה יכלו לשים יד ב-הזדמנות כלשהי על עונו — אך לשוא. נוסף על כך, סובל מחוז תל-אביב ממח-סור חמור בחוקרים טובים. החוקרים עזבו מזמן; החדשים נתונים במישטר של פחדים והשפלה, הבנוי על עבודה משרדית שיגרתית ולא על התמחות מקצועית בשדה.

תעלומה נוספת. התוצאה הייתה, ש-בניגוד למחוז חיפה, למשל, בו מכהן עדיין סגל חוקרים ותיקים, לא הצליח מחוז תל-אביב מזה שנים לפענח אף תעלומת רצח, בה נמלט הרוצח מיד לאחר הרצח. על כן, מתחת להכרזות האופטימיות, קיננה בלב הקצינים עצמם החשש כי רצח דר' יכמן יתחסף לתעלומת הרצחם של:

- החנוני סטולארו,
- הדקוראטור אליעזר שיפטר, שנרצח בדירתו, בלב לבה של תל-אביב,
- היהלומן ירח פלוק, שנורה במשרדו באבו-כביר,
- הנערה פנינה כהן, שגולגולתה נמצאה בחולות תל-בירון, מנוקבת בכדור;
- איש-הכספים יצחק גיוף, שגופתו נמצאה באותו חוף.